

Vanviddets bjerge, af H.P. Lovecraft

Skrevet af Ditlev V. Petersen
Søndag, 13. Juli 2014 19:58 -

Lovecraft går vist for at være en af de mere groteske og gruelige gyserforfattere. Jeg har tidligere slugt Rotterne i murene og senere Tilfældet Charles Dexter Ward, som har en tålelig historisk fundering, selv om de bærer præg af forfatterens hyperbolske skrivestil. Det gør denne historie også, i den grad.

En amerikansk ekspedition tager til Antarktis omkring 1930. Der er støtteskibe og trådløse apparater, der skal forbinde ekspeditionens dele – og sende løbende nyheder hjem til avisen. Selve ekspeditionskorpset er på tyve mand. Alligevel er de udstyret med fem store Dornier-flyvemaskiner (det er dog en-motorers fly, men de kan åbenbart flytte det utroligste). Flyene kan naturligvis skilles ad. Okay, det er måske meget fornuftigt, men fem STORE fly til 20 mand? De har også et benzindrevet hurtig bor, der går gennem klippe som var det smør. Bruce Willis – gå hjem. Okay, man må lade forfatteren have et vist frirum. At man orienterer sig efter kompas forekommer en smule tvivlsomt, men jeg er ikke ekspert i antarktiske forhold. 10 km høje bjerge er også inden for det rimelige, at man kan flyve over dem uden iltudstyr er derimod for meget af det gode, også selv om man flyver ind via et pas på lidt over 7 km. Da jeg gik i skole cirkulerede der en vittighed om tre sømænd. De to førstes nationalitet husker jeg ikke, men de forsøgte at overgå hinanden med hvor store skibe, de havde sejlet på. Amerikaneren, den tredje sømand, ville ikke sige, at han havde sejlet på et specielt stort skib. Men når kokken skulle se, om suppen var klar, skulle han bruge en u-båd.

Det tempo som udforskningen foregår i er derimod det mest usandsynlige i hele historien. Man finder mange spændende fossiler (bregner og søliljer sammen???), identificerer dem på et minut, daterer de geologiske strata på samme tid, og videre til det næste. Det er også nødvendigt af hensyn til de mængder af fossiler, man støder på.

Naturligvis finder man nogle meget besynderlige fossiler, der viser svage lighedstegn med pighuderne. At fossilerne er bløde og blinker med øjnene, samt at slædehundene går amok, medfører ingen uro hos forskerne. Så standser radiokommunikationen fra den ene gruppe. (*Dyster musik* .)

Hvad der er uudholdeligt, er Lovecrafts idelige brug af ord som monstrøse, djævelske, forbryderiske, blasfemiske, afskyelige, titaniske – og så starter det forfra. At et hus kan være "blasfemisk" skal man være genfødt kristen for at forstå. Det viser sig dog, at de monstrøse ting har haft en civilisation (og at de var socialister! - uhadada).

Vanviddets bjerge, af H.P. Lovecraft

Skrevet af Ditlev V. Petersen
Søndag, 13. Juli 2014 19:58 -

Efter nogen tid går han over til at omtale navnløse rædsler i et sådant omfang, at man har lyst til at råbe: Så giv dem dog et navn! Det viser sig dog, at de har et navn, endda to. Men så kommer rædslernes rædsler. Og senere rædslernes rædslers rædsler.

Og så er den heldigvis slut.